DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 27sten OCTOBER, 1827. N. 43

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

De tegenwoordigen staat van de krÿsgsmagt der Grieken.

De gewapende magt der Grieken juist op te geven, is bÿ de dagelÿksche afwisseling, bÿ het gestadig af en aan komen dergenen, die de wapenen dragen, niet mogelyk; doch bÿ overslag zal dezelve ongeveer op twintig duizend nederkomen. Doch hierbÿ moet men in aanmerking nemen, dat thans iedere Griek het geweer kan dragen en bÿ een gunstigen keer van zaken bereidvaardig zal zÿn om een overwinnend leger te versterken. Om nu deze verspreide krachten in beweging te brengen en tot één doel te vereenigen, zou de overkomst van eenige Europische bataljons met eenige honderd man ruiterÿ en enkele batterÿen geschut noodig, maar ook voldoende zÿn. Griekenland kan, van de Jonische eilanden af, naar de tegenwoordige gesteldheid, in éénen veldtogt ten eenemale bevrÿd en geregeld worden, zonder dat Engeland zÿne magt aldaar met een enkel man behoeft te vermeerderen. Op zich zelf is de Griek roekeloos, de beste schutter van de wereld, daarbÿ matig, volhardend en van eene onbegrÿpelÿke behendigheid; maar hÿ kent en leert zonder voorbeeld niet, om in massa en met gesloten gelederen te vechten. Een aanval van ruiterÿ drÿft hunne carré uit een, en zÿ vlieden des te ligter, om dat zÿ door hunne snelheid in het loopen, als gejaagde reeën, den besten ruiter ontkomen. Een treurig voorbeeld hiervan heeft men gezien in de vlakte van Athene, en de militaire flater welke de generaal Church en andere opperhoofden der Grieken hier gemaakt hebben is onvergeeflÿk. Men laat het leger dat omtrent Athene geland was in de vlakte optrekken zonder verkenningen wegens den vÿand te doen. De voortreffelÿke Turksche kavallerie achter het olÿvenbosch verborgen valt het Grieksche leger dat geheel uit infanterie bestaat, overwachts op het lÿf, ongelukkig hadden de Grieken zich niet willen beleeren om het bajonet te gebruiken, want door het vormen van een bataillon carré, welke de kavallerie het bajonet toekeert, is zulk een attake ligt afteweren, doch thans is de Grieksche linie in eens doorgebroken, het geheele leger in wanorde, de Turksche kavallerie hakt er in en meer dan twee duizend Grieken blÿven op het slagveld liggen. Ondersteund door eenige bataljons Europische geoefende krÿgslieden, die de Turksche legerscharen terugdrÿven en de aanvallen der ruiterÿ verlammen konden, zouden zÿ zich ook wel aan eenen geregelden oorlog gewennen, en, door voorbeeld en goeden uitslag, de gehoorzaamheid en dapperheid van de Europische soldaten zich eigen maken.— Eene zoodanige hulp, en derzelver eerste zegepraal, het zÿ tegen de Arabieren in den Peloponnesus, of tegen de Albanezen in Attika, zou de geheele natie elektriseren, en indien het niet aan de middelen tot de eerste uitrusting ontbrak, zou deze geestdrift de heirlegers vullen. De daardoor gesterkte bemiddelende magt zou de partÿen knotten en eene krachtdadige regering aan het hoofd plaatsen en beschermen kunnen.— De onuitputtelÿke hulpbronnen, welke het geregelde en tot rust gebragte land openen konden, zouden meer dan voldoende zÿn, om elke schuld te kwÿten, die hunne bevryding veroorzaakt had. Ibrahim Pacha heeft in de vestingen en in het binnenste van den Peloponnesus ongeveer 10,000 man, meest geregelde troepen; nogtans is zÿne infanterie zwak en zou zelfs niet tegen den eersten schok van Europische taktiek bestand zÿn; ook zÿne artillerie is slecht, zwak bediend en van weinig uitwerking.— De Grieksche vloot zou 200 zeilen kunnen tellen; maar dezelve behooren aan zeer uitgeputte bÿzondere personen. Deze bewapenen dezelve alleen, wanneer hun eene maand soldÿ vooruit betaald wordt, maar dan doen zÿ het ook oogenblikkelÿk en houden het trouw uit tot den laatsten oogenblik van den bedongen tÿd. Daar de zeelieden meest vaders van huisgezinnen zÿn, die vrouw en kinderen onderhouden moeten, zoo kan het hun tot geen verwÿt strekken, wanneer zÿ bÿ het uitzeilen het grootste gedeelte hunner soldÿ, als een middel om in hun bestaan te voorzien, aan dezelven willen achterlaten. Zÿ zÿn voortreffelÿke zeelieden, onverschrokkene soldaten, tot de koenste ondernemingen bereid, en het is duidelÿk, dat de Grieksche regering, om eene geachte zeemogendheid te worden, slechts een klein getal eigene groote schepen noodig heeft, daar bÿ eene behoorlÿke bezuiniging van middelen, steeds een aanmerkelÿk getal van deze uitstekende zeelieden ter harer beschikking staat. Gelukt het lord Cochrane, door het ten uitvoer brengen van eenige gelukkige togten, de middelen te vinden, welke hem, bÿ de armoede der regering, door deze niet kunnen worden verstrekt, dan zal men weldra de zeemagt, als het sterkste bolwerk voor de Grieksche onafhankelÿkheid, weder in hare volle kracht zien te voorschÿn treden.

Over de hulp, door de groote mogendheden aan de Grieken te betoonen.

Eindelÿk zal dan de wensch van alle vrienden van beschaving en menschelÿkheid worden verhoord. De groote Mogendheden (behalve Oostenrÿk en het minder daartoe gelegene Pruissen) gaan zich de zaak der Grieken krachtdadiglÿk aantrekken, en zullen, tusschen beiden komen, om die verdrukten aan de klaauwen hunner moordenaars te ontrukken.

Wie vereenigt zich niet gaarne met ons in betuigingen van hartelÿke vreugde over dit ontwerp, hetwelk eindelÿk aan het *overschot* der zonen van *Hellas* rust en verademing doet vooruitzien!

Maar tevens dringt zich aan elken vriend der menschheid de niet onnatuurlÿke vraag op: *waarom werd dit besluit niet reeds vroeger genomen?*

Men ziet nu, dat zich geene staatkundige onmogelÿkheid, om wegens de zaken van Turkÿe en Griekenland overeen te komen, daartegen verzette. Integendeel blÿkt het zeer duidelyk, dat het schrikbeeld, waarmede de Turkenvrienden altÿd geschermd hebben; "de oorlog met het Turksche Rÿk zal het evenwigt van Europa verbreken," eene hersenschim was.

Het evenwigt van Europa wordt niet verbroken, wanneer men aan geene verovering denkt, maar zich slechts onderling vereenigt, om eene lÿdende natie aan eenen geheelen ondergang te ontrukken, zonder daarom eigene bÿzondere voordeelen te bedingen. Maar dit zelfde, hetwelk de groote Mogendheden in 1827 begrÿpen, konden zÿ in 1821, op zÿn laatst in 1822 begrepen hebben, en is hun toen genoegzaam door meer dan eenen schrÿver—wat zeg ik! door geheele stapels geschriften—onder het oog gebragt.

Hadden zÿ dien maatregel *toen* bÿ de hand genomen, hoe onuitsprekelÿk veel ellende zou er zÿn voorgekomen, hoe vele stromen bloeds niet geplengd, hoe vele heerlÿke streken niet zÿn verwoest? Het paradÿs Chio, het schier-eiland Cassandrie, het vruchtbare Kreta, de westelÿke en Middel-Peloponnesus, de streek van Missolonghi en die stad zelve, een gedeelte van Livadie en Thessalie, vooral het wereldberoemde Attika, zÿn na dien tÿd de prooi der barbaren, en daardoor tot afzigtige woestenÿen geworden. Dit alles was in 1821 te voorzien, en toch heeft men zich tot nu toe *stil gehouden*, ja sommige kabinetten hebben zelfs eene blÿkbare genegenheid en voorkeuze voor de barbaren doen blÿken.

Geloof men niet, dat eene enkelde goede, krachtdadige bedreiging van gewapende tusschenkomst *der groote Mogendheden*, de *Turken*, (in het bÿzonder vóór de uitroeÿing der nuttelooze Janitsaren) tot reden zou hebben gebragt? Of, zoo men daarmede al had willen vertoeven, denkt men dan niet, dat eene krachtdadige waarschuwing aan den Pacha van Egÿpte, Mohammed Ali, genoegzaam zou geweest zÿn, om dezen van de togten naar Europa, onder het bevel zÿns zoons, te weerhouden? Eene Fransche en Engelsche nota, te Kairo overgegeven, *dat men dien togt als eene oorlogs-verklaring zou aanzien*, zou ongetwÿfeld de uitwerking hebben gedaan, dat Morea en Missolonghi door deze moordenaars en brandstichters niet ware bezoedeld geworden, en dus de Grieken hunne magt onverdeeld tegen de Europische Turken hadden kunnen gebruiken.

Maar er was eene reden, waarom men dit niet verkoos te doen. Eigenbaat, vrees om den voordeeligen Turkschen en Egÿptischen handel te zullen verliezen, weerhield de mogendheden. Maar waarom verheffen zÿ zich dan *nu* boven deze bedenking? De Turk schÿnt magtiger dan in langen tÿd, en zÿ vreezen nu niet, hem te beleedigen?

Laten wÿ het bekennen, de kabinetten zwichten huns ondanks voor de *publieke opinie*. De ministers zien, dat er in geheel Europa voor de Grieken slechts ééne stem is, eene stem die zich al luider en luider verheft, en die zÿ vreezen dat eindelÿk een *kreet* zal worden. Zoo ver nu willen zÿ het niet laten komen. Daarenboven drÿft hen de *schaamte*, wanneer zÿ zien, hoe veel bÿzondere personen in de Engelsche, Fransche, Nederlandsche, Duitsche, Zwitsersche comité's, vereenigd, reeds voor de zaak der menschelÿkheid hebben gedaan, om toch het verwÿt der nakomelingschap niet te verdienen, van *niets* voor die ongelukkigen te hebben verrigt. Eindelyk moeten zÿ *iets* doen, om aan de kaperÿen der zeeroovers, die den Archipel onveilig maken, paal en perk te stellen. Dit zÿn meestal door verlies der hunnen, gebrek en honger tot wanhoop gedreven Grieken. Zullen de mogendheden nu om dezen de Natie beoorloogen? Dit kunnen, dit mogen zÿ niet. Zÿ besluiten dus te regt, om liever, door de Turken tot rede te brengen, de bron dier rampen te stoppen; en hierin handelen zÿ gewis echt staatkundig en zedelÿk.

Maar nog eens: waarom werd dit besluit niet voor 5 à 6 jaren genomen? Wat denken de ministers dat de nakomelingschap daarop antwoorden zal?

---

s'Gravenhage, 25sten April.—Daar er van tÿd tot tÿd verschillende berigten in

publieke tydschriften zyn geplaatst, rakende de zekere *Engeltje van der Vlies*, woonende te Pynacker, die zeer uit elkander loopen, zoo heeft de provinciale commissie van geneeskundig onderzoek en toevoorzigt, residerende in s'Gravenhage, niet ongepast geoordeeld, deswege te berigten, dat gemelde *Engeltje*, en die lieden, die met haar in betrekking staan, opgeven, dat zy, na langzaam in alles verminderd te zyn, sedert Mei 1818, geen droog voedsel, en, sedert den 10den Maart 1822, geen drank heeft genoten. Alsmede, dat de patiente, sedert dien laatsten tyd, slechts eenmaal eenigen afgang en tweemalen een weinig urin heeft geloosd. Dat, ten gevolge hiervan, de provinciale commissie voornoemd, van het gouvernement dezer provincie en met toestemming van Z. Exc. den Minister van Binnenlandsche Zaken, op derzelver aanvrage, permissie heeft bekomen, om deswege het noodige onderzoek te doen, en bevonden heeft, dat de opgegevene berigten zeer vele blyken van echtheid dragen; waarop zy besloten heeft, voorn. *Engeltje*, gedurende vier weken, nacht en dag, te laten bewaken, door vier vrouwen, uit eene andere stad, en geheel vreemd aan de patiente, die eene beëedigde verklaring hebben afgelegd, dat voorn. *Engeltje*, gedurende dien tyd, noch gegeten, noch gedronken, en volstrekt geen stoelgang of waterloozing gehad heeft, enz. Zullende het rapport der sub-commissie, met alle de daartoe behoorende bescheiden, aan de provinciale commissie voornoemd, gedaan, binnen kort by de patiente te krygen zyn, tegen betaling van 60 centen, ter harer voordeel.

In naam van de provinciale geneeskundige commissie voornoemd,

A. v. Stipriaan Luiscius, *president.*
C. G. Ontyd, *secretaris.*

Londen.—De Engelsche scheeps-kapitein Ch. St. Cochrane, die zich een geruimen tyd in Columbia heeft opgehouden en door zyne menigvuldige betrekkingen, wel in staat was, dit land naauwkeurig te leeren kennen, laat zich in zyne onlangs in Engeland uitgekomene reisbeschryving onder anderen volgender wyze uit:—Zoodra de oorlog geeindigd en de vrede met Spanje gesloten is, zou eene bondgenootschappelyke regeringsvorm, zoowel voor het belang der inwoners, als voor de geographische ligging van Columbia, het meest geschikt zyn. Het land is voor de tegenwoordige centrale regering te groot, en verscheidene provincien zyn van de hoofdstad en van den zetel der regering te verre verwyderd, en door natuurlyke grenzen te veel van elkander gescheiden, dan dat de thans bestaande regeringsvorm van langen duur zou kunnen zyn. De bewoners van Cumana, Barcelona, en andere oorden, konden gemakkelyker een bedevaart naar Mekka doen, dan zich naar den zetel der regering, de stad Bogota, begeven. Het schyot niet twyfelachtig, of een bondgenootschap van onafhankelyke Staten zou het gemeenebest meerdere vastheid geven, dan de tegenwoordige op een punt zamengetrokkene regering, die alle gebreken in de provincien moet verhelpen. Dan over het algemeen schynt het volk niet voor eene bondgenootschappelyke regering te zyn. Wegens den graad van beschaving, die thans by de lagere standen plaats heeft, geeft men in Columbia aan de monarchale regering boven alle andere de voorkeur.—De Colombianen zyn rustig, volgzaam, beminnen pracht en vermaak. Vryheid en gelykheid echter, hebben voor hen niets aantrekkelyks. De meerderheid verlangt een bekwaam opperhoofd te hebben, in staat om hunne aangelegenheden te bestieren, hetwelk zy alsdan meer dan zich zelven zouden vertrouwen. Tot nu toe hebben de mindere klassen door de revolutie nog niets gewonnen. De jongelingschap is door de ligting voor de krygsdienst weg genomen, en talryke weduwen en weezen smachten in ellende. De armste inwoners verwenschen de revolutie, dewyl er geene ryke grondeigenaren meer zyn, die hunne dienst noodig hebben. De geryfelykheden des levens mogen thans beter koop zyn, dan vroeger, maar die dezelve ook goedkoop niet kan verkrygen, heeft by deze prysvermindering geen voordeel. Daarom ook vergenoegen zich de landlieden, enkel maar zoo veel maïs en groenten te verbouwen, als zy voor hunne huishouding noodig hebben, en teelen maar zeer weinig tot verkoop. Het is echter te hopen, dat na het invoeren van Europische kapitalen en Europische nyverheid, ook het armoedigste gedeelte des volks, de vruchten van een langdurig lyden zal inoogsten.—Glansryker zyn, wel is waar, de uitzigten der hoogere, hoezeer in aantal veel geringere klassen (kreolen). Deze werden onder de Spaansche regering onderdrukt en veracht, maar hebben thans een staatkundig gewigt en onafhankelykheid verkregen, die hun den weg tot de eerste waardigheden open stelt. Deze zyn het, die voornamelyk den zegen des vryen handels genieten, en het geld goed kunnen besteden, hetwelk zy uit de verwoestingen der revolutie konden redden; zy kunnen thans alles, wat zy noodig hebben, beter koop aanschaffen, en hun geld met meer voordeel dan vroeger, in den handel en andere takken van nyverheid besteden.

Naar mate zy meer vermogen zullen verworven hebben, zal het geld meer omloop, meer werkdadigheid, en de mindere klasse meer levendigheid verkrygen. Met ieder dag moet zich alzoo in dezen opzigte het lot der Colombianen verbeteren, wier land onmisbaar een der rykste en meest bloeijende zal worden.

Parys, 16den Juny.—In den Franschen schouwburg ziet men sedert eenige dagen een zedentafereel, onder den naam van de drie kringen der stad, vertoonen. In het eene beeld wordt de burgerstand gehekeld; in het tweede treft de satyre onze ryke handelaren en bankiers; in het derde eindelyk ziet men de hoogvoorname bewoners der voorstad St. Germain. Deze laatste figuren, die men tot dusverre nog niet op het tooneel had durven brengen, wekken inzonderheid belang, daar zy juist van pas en nieuw zyn. Men houdt het daarvoor, dat de tooneel-censuur dit laatste tafereel niet zou hebben laten doorsluipen, als de beide andere de ryke en liberale bankiers niet zoo hard medegenomen hadden.

Hoe weinig de regtbanken medewerken in het stelsel van haat en onverdraagzaamheid van de heerschende factie, wordt meer en meer blykbaar. Voor eenige dagen werd zelfs by den krygsraad een soldaat vrygesproken, die in dronkenschap *leve Bonaparte !* geroepen had. De advocaat merkte aan, hoe min gevaarlyk in den tegenwoordigen tyd eener gevestigde regering de dolzinnigheid van een enkel mensch was, en hoe de waardigheid der regering en der krygsraden zelfs vorderde, dergelyke dingen met onverschilligheid te behandelen.

De dagbladen deelen eene soort van handelstraktaat mede, hetwelk tusschen Frankryk en Mexico moet zyn tot stand gebragt. Het eerste artikel daarvan luidt aldus: "Er zal, tusschen Frankryk en de Vereenigde Staten van Mexico, vriendschap, goede verstandhouding en wederkeerige vryheid van handel bestaan. Hunne ingezetenen zullen wederkeerig met hunne schepen en ladingen in alle havens, op alle rivieren en plaatsen komen kunnen, waar vreemdelingen toegelaten zyn of zullen worden, daar blyven, huizen en magazynen ten behoeve van hunnen handel huren en gebruiken mogen; en, in het algemeen, zullen de kooplieden van elken staat, op het grondgebied des anderen, volkomene vryheid en veiligheid genieten.

De mirakelen zyn thans in Frankryk aan de orde van den dag. Meer dan een boekje is op het platte land in omloop, waarin men die beschreven vindt. Deze boekjes worden altyd gedrukt op een aanmerkelyken afstand van de plaatsen, waar de mirakelen gebeurd zyn. Zoo is dezer dagen te Rennes weder uitgekomen een boekje van een groot mirakel, dat in de gemeente Bolbequet gebeurd is. In de dagbladen vindt men daarvan het volgende:

"Te Bolbequet is eene, meer dan 25 uren in het rond bekende, kapel, waar het overblyfsel van St. Main en eenige anderen rust. Een ieder, die in eene vrome stemming derwaarts gaat, wordt genezen van de melaatschheid, welke men de kwaal van St. Main noemt, van hoofdpyn en van verscheidene andere ziekten, mits men de kruisen en gedenkteekenen draagt, welke aldaar met een verslag verkocht worden. Aan den voet dezer kapel staat een boom van eenen hoogen ouderdom en buitengewone grootte. Daar deze boom de kapel donker maakte en de intrede van dezelve belemmerde, besloot het gemeente-bestuur denzelven te vellen en dien ten behoeve van de kapel te verkoopen. De boom werd verkocht, en reeds den volgenden dag, zond een houtkooper zyne arbeiders derwaarts; doch, hoe groot was hunne verwondering, toen de eerste houw gedaan werd! Zie hier wat het boekje er van zegt:

" "Vogelen, zoo als men die nooit had gezien, kwamen op de takken van dezen boom zitten, maakten een verschrikkelyk geluid en deden zelfs eenen aanval op het hoofd en de schouders van deze arbeiders. Zy, elkanderen aanziende, zeiden: "dat is iets wonderlyks en treffends,—gewoonlyk, als men eenen boom velt, vliegen de vogelen weg; deze intusschen komen wederstand bieden. Zy zagen dezelve in den boom op en nedervliegen; zy ontdekten eenen regenboog, die langzamerhand den boom en de kapel omgaf, terwyl in laatstgemelde eenige stralen der lichtende zon schenen. Zy zagen den boom in tweeën splyten en hoe groot was hunne ontsteltenis, toen zy de beeltenis van onzen Heer Jezus Christus in een kruis, zoo schitterende als de zon, ontdekten; de menschen vielen op de knieën en begonnen te bidden. Hierop keerden zy weder naar de gemeente, om verslag te doen van hetgene zy gezien hadden.

Hier volgt het berigt der arbeiders aan den kooper van den boom. " "Myn Heer! Wy kunnen het werk niet voortzetten, hetwelk gy ons bevolen hebt. Wy hebben teekenen in de sterren en vogelen gezien, die het ons verboden hebben. Heb de goedheid naar de plaats zelve te gaan en gy zult zien dat wy de waarheid zeggen." De heer C . . . . ging op weg naar de plaats, benevens verscheidene personen uit dezelfde gemeente, die zich daar bevonden, om Hem duizendmaal te danken, van wien ons aanzyn afhangt. Zoodra zy het kruisbeeld zagen, vielen zy op de knieën en begonnen te bidden.—De heer C . . . . naderde den boom en zeide, al spottende, tot de arbeiders: "Het is een kruisbeeld, dat men daar geplaatst heeft, om my schrik aan te jagen, op dat ik den boom niet zou doen vellen; gy kunt voort werken, er zal U niets overkomen en ik zal U het bedongen loon betalen." De arbeiders antwoordden hem: "Al gaaft gy ons 6 fr. voor iederen houw, zouden wy hier niet werken. Werk zelf." De heer C . . . . raakte in drift en mishandelde zyne arbeiders, hun toeduwende: "Geeft my de byl! Ik wil liever acht dagen en acht nachten lang werken. De boom moet geveld worden." Naauwelyks deed hy den eersten houw, of hy voelde eene aardbeving onder zyne voeten en een zwaar onweer barstte rondom den boom en de kapel los. Hy bleef onbewegelyk zonder den arbeid te kunnen voortzetten, zoo zeer werd hy ontsteld. Zyne arbeiders moesten hem voor dood naar huis dragen. Te huis komende, legde men hem bewusteloos te bed en hy stierf binnen vier en twintig uren, zonder den tyd gehad te hebben om God voor zyne zonden om vergiffenis te smeeken." "

"Kortom, vervolgt het dagblad, de pastoor ging den volgenden dag in processie derwaarts en zong de mis, en men zag nog eene lichtstraal, waarop men het oog niet kon vestigen. Dit wonderbaarlyk verschynsel duurde tien minuten en verdween vervolgens. Maar een derde wonder.. Hoe was de pastoor ontsteld, eenen brief te ontdekken, dien men onmogelyk kon aanraken. Evenwel, by het eindigen van de mis, naderde hy denzelven, raakte hem aan en las hem het volk voor, na alvorens den zegen te hebben uitgesproken. Deze brief nu is van niemand minder dan van God zelven. Na dezen brief vindt men in het boekje een gezang op de wyze van Judith, van welks kinderachtigheid en platheid men zich gemakkelyk een denkbeeld kan maken; het is zoo, als men van de bekwaamheid van eenen dichter der congregatie verwachten kan.

"Wy vragen, vervolgt het dagblad, kan aan de godsdienst meer nadeel toegebragt worden dan door dergelyke geschriften? Meent men het volk inderdaad godsdienstig te maken, door hetzelve met zulke kinderachtige bygeloovigheden bezig te houden? Meent men, dat het onderwys in de christelyke zedeleer, in die zoo zuivere leer, welke de halve wereld beschaafd heeft en de eeuwige zedeleer is, niet heilzamer is, dan zulke middelen? Ongelukkiglyk denkt het jezuitismus er anders over; alles voor de zinnen, niets voor de ziel; alles voor het bygeloof, niets voor de rede. Wy voor ons, zonder, even als de boomhakkers van Bolbequet te verschrikken, laten niet af het oog te houden op den boom van het jezuitismus en het bygeloof, en wenschen vuriglyk hem te zien vallen en uit het schoone Frankryk verdwynen, al moesten alle nachtuilen, die zich daarin genesteld hebben, een honderdmaal verschrikkelyker geschreeuw aanheffen, dan diegenen, welke de helden van dit wonder zyn."

Fiscaal's Kantoor, den 26sten October 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 19 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

BEKENDMAKING.

SINTS het Jaar 1825 zyn uit eene Portefuille van de zaal van het Fiscalaat vermist 20 of meer in getal in het koper gegraveerde platen, zynde *gezigten* van *Amsterdam*, waaronder eenige proefdrukken, allen gegraveerd door *Paul van Liender*, groot formaat: daar het gansche stel verlooren is zullen dezelven ongetwyfeld aan een of ander *ter leen* of *om te zien* gegeven zyn, dat de ondergeteekende ontdagt is: hy die dezelve platen mogt in het bezit hebben, word alzoo vriendelyk verzocht die aan den eigenaar welke zich by onderteekening dezer bekend maakt, te restitueren, als voor hem van een byzonder belang zynde.

RAMMELMAN ELSEVIER.

Den 24sten October 1827.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

M Beretoran	J A de Yriarte
James Russel	Paulina Soier
M Pinedo	M de Martines
B Alvares Correa	B Macan
J C Meyer	Maria Nicolas Yons
J Ygnacia Arays	Th. Roemer
Bechy Marchena	M Ylagonio
R Hoheb	J W G Jutting
Maria Josefa	A Schotborgh
A Jimenes	Maria Antonia
Robert	Pedro Moré
Maria Francisca	

Curaçao, den 26sten October 1827.

A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

De Curaçaosche Courant.

PUBLIEKE VERKOOPING.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als speciale Gemagtigden van den Heer THEODORUS VAERST, zullen op Donderdag den 8sten November aanstaande, de Plantagie genaamd *Land en Zee-zicht*, gelegen in de Oost Divisie, 3de District, op Publieke Vendu met zeer voordeelige konditie doen verkoopen.

G. VOS, JZ.
B. A. CANCRYN.

Den 22sten October 1827.

PUBLIEKE VERKOOPING.

DE verkooping van de Plantagie VALENTYN, welke om redenen uitgesteld was, zal op Woensdag den 31sten dezer, aan de Werf van Mevrouw Deweduwe H. Basden, vóór het Pakhuis No. 2, plaats hebben. De konditien van verkoop zullen op het Vendu Kantoor te vernemen zyn.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden, &c. &c. &c. zal de Boekhouder en 1ste Commis, waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien van den minst inschryvenden onder nadere goedkeuring aankoopen drie honderd dertig Schapen, bestaande uit drie honderd ooyen en dertig rammen, ten behoeve der teelt op het eiland Bonaire.

Die daartoe genegen mogten zyn kunnen zich met beslotene billetten addresseren ten hovengenoemd kantore van heden af tot uiterlyk op aanstaanden Dingsdag den 30sten dezer, alwaar ook het antwoord daarop zal te bekomen zyn.

De Boekhouder en Eerste Commis voormeld,
J. PH. BOSCH.

Den 24sten October 1827.

FOR SALE.

THE fast sailing Corvette called General Paez, formerly the Tarantula. She is of a French construction, containing 400 Tons, copper fastened and newly coppered; having on board 14 pieces of cannon, 18 pounders and a complete set of small armaments, besides a good inventory. For particulars apply to the Consignee

A. MATTEY.

October 24, 1827.

TO SELL OR CHARTER.

THE new and fast sailing American schooner the Amazon, coppered and copper fastened, ready to take in a cargo; who ever wishes to buy or to charter the aforesaid schooner, can apply to the Captain on board or to Mr. A. MATTEY.

ADVERTISEMENT.

THE public are hereby notified not to give any credit to the crew of the Buenos Ayrean brig La Presidenta, whereof R. W. Beazley is captain, and that such debts contracted by them will not be paid, nor recognized by the foresaid captain.

A. MATTEY.

October 15, 1827.

OVERLEDEN—In den avond van laatstleden Woensdag, de Weledele Gestrenge Heer H. G. van Bronkhorst, Eerste Luitenant Ingenieur, in den ouderdom van 39 jaren. Zyne overblyfselen werden op den volgenden namiddag met militaire eerbewyzingen ter aarde besteld.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—OCTOBER.

22.	golet Favorita, Danies,	Puerto Cabello
23.	—— Dos Amigos, Carnavallo,	Coro
	bark Hebe, Amadeo,	Porto Rico
20.	galjoot Louisa Margaritha, Möller,	

UITGEKLAARD—OCTOBER.

22.	golet Filantrophe, Penso,	
	bark Eendragt, Quant,	
	golet Drie Zusters, Peron,	
23.	—— Josefa, Lazaro,	
24.	—— R. J. Heine, Lindsay,	
	bark Cathalina, Wolf,	
25.	brik Kroon Princes der Nederlanden, Jurgenson,	

Op Zondag morgen den 21sten dezer is Z. M.'s brik de Panter, gekommandeerd door den kapitein luitenant Buis, van Puerto Cabello aangekomen.

De laatste berigten uit Griekenland zoo wel van het vasteland als van het schiereiland Morea, schilderen ons de toestand der bevolking aldaar, zeer treurig af. De Turken en Egÿptenaren zÿn door hunne talrÿke kavalerie meesters der vlakten, die zoo schoon afgestroopt zÿn, dat er nergens eenig vee meer te zien is. De bewoners zÿn in de gebergten gevlugt en verbergen zich aldaar in de spelonken en holen. Zÿ onderhouden hun leven op gras, slangen en hagedissen. De krÿgslieden zÿn vermagerd door het langdurige gebrek aan krachtig voedsel en zÿn geheel moedeloos geworden. Daarenboven is de geheele bevolking of moedernaakt of slechts met eenige oude lompen bedekt. Als men hierbÿ nu in aanmerking neemt dat de kollekte tot wederopbouw van de afgebrandde St. Paulus kerk te Rome thans reeds 2,000,000 guldens heeft opgebragt, terwÿl de kollekte voor de noodlÿdende Grieken zoo schaars is in sommige landen, dan moet men zich bedroeven dat de Kristenheid zoo veel meer belang stelt in een kristelÿk tempel gebouw, dan in eene kristelyke natie. Beter toch ware het een tempel minder en eene natie meerder in de wereld. Hÿ de Heer, woont toch niet in tempelen die door menschen handen gemaakt zÿn; en althans te Rome heeft men kerken genoeg: de St. Pieters kerk alleen is ruim genoeg om de geheele bevolking van Rome binnen hare muren te bergen.

Hoe vrÿ gelukkiger is het niet gegaan met den strÿd voor de onafhankelÿkheid in Colombia! alles is den Colombianen als uit den Hemel toegeworden. Van alle kanten kwam men hen hulp aanbrengen; zelfs hun grootste en ergste vÿand, was hun beste vriend en helper, Ferdinand de VII. koning van Spanje; want al zÿne staatkunde heeft gestrekt om hunne onafhankelÿkheid te bevestigen. Maar het schÿnt dat de verbondene mogenheden ter daarstelling der Grieksche onafhankelÿkheid zich hebben laten beleeren met het voorbeeld van Colombia. Zÿ willen hebben dat Griekenland niet slechts in den beginne of in schÿn gelukkig zal zÿn, maar dat deszelfs geluk vast en duurzaam zÿ, daarom zÿn zÿ niet voorbarig noch vroegtÿdig met hunne hulpe geweest en hebben daarmede gewacht tot dat er eerst een half millioen menschen door honger en het zwaard zÿn omgekomen.

Het lot van Colombia is nog niet beslist, moge het spoedig beslist worden! Wÿ betreuren den tegenwoordigen toestand van dat land, want de berigten welke van daar ontvangen worden, zÿn steeds bedroevend. Colombia is onafhankelÿk maar nog niet vrÿ; zÿ heeft nog met inwendige onlusten, het ergste aller kwaad, te kampen. Wy vernemen thans dat men zeer beducht wordt voor de bende van Cisneros, die, zoo men wil, door den koning van Spanje geanthoriseerd is, om veroveringen in Colombia op deszelfs naam te maken. Dit opperhoofd heeft sedert onlangs merkelÿke versterking zoo wel in manschappen als krÿgsbehoeften gekregen. Hÿ heeft nog kort geleden een toevoer van 2 à 3000 geweren weten te bekomen.

Vóór het vertrek van generaal Bolivar naar Bogota heeft deze hem eene algemeene amnestie laten aanbieden, met behoud van rang aan elk die mogt verkiezen in Colombiaanschen dienst te treden en meer andere voordeelen, wanneer hÿ en zÿne aanhangers zich aan het Colombiaansche gouvernement wilden onderwerpen en het onteerende beroep van rooven en plunderen laten varen; hÿ heeft echter dit aanbod van de hand gewezen.

In de laatste dagen hebben er vele arrestatien plaats gehad uit hoofde van eene ontdekte correspondentie tusschen Porto Rico en eenigen der koninglÿke partÿ in Colombia; dien ten gevolge is er een dekreet uitgevaardigd, om al de nog in Venezuela geblevene Spanjaarden weg te zenden. Onder andere personen die gearresteerd zÿn, bevinden zich 9 Priesters.

Het zal den lezers bekend zÿn dat de beroemde Frauenhofer te Munchen, ruim twee jaren geleden, ten koste van de hooge school te Dorpat, in Rusland, een' acromatischen kÿker heeft vervaardigd, wiens volkomenheid al de tot nu toe vervaardigde kÿkers verre overtreft. Deze kÿker heeft den sterrenhemel aanmerkelÿk meer uitgebreid en verduidelÿkt dan tot nu toe geschied is. Thans lezen wÿ in de Duitsche kouranten dat de direkteur van het observatorium te Dorpat, professor Struve, een werk uitgegeven heeft, waarin hÿ de ontdekkingen bekend maakt, welke hÿ reeds gedaan heeft door de bekende groote Frauenhofersche refraktor. Voor twee jaren waren hem slechts 440 dubbele sterren bekend, thans ziet hÿ door dezelve aan de noordelÿke helfte des hemels alleen, 3063 van welke velen uit meer dan twee sterren bestaan.

(De ontdekking wegens de dubbele sterren is eene der belangrÿkste van de latere sterrekunde. In de Curaçaosche Courant van den 21sten Julÿ ll. hebben wÿ nadere bÿzonderheden wegens dit vreemde hemelverschÿnsel gegeven.)

Waarschÿnelÿk zal deze kÿker ons vele twÿfelingen ophelderen; bvb. zoo meende Herschel dat hy door zÿn teleskoop zag dat Uranus door twee ringen omgeven was, die elkander regthoekig doorsneden; doch hun licht was te flaauw om ze duidelÿk te kunnen zien. Gruithuisen te Munchen heeft, door middel eens Frauenhofers kÿker en geholpen door zÿn buitengewoon scherp gezigt, nabÿ de ekwator der maan een voorwerp waargenomen dat uit regelmatige boogtens bestaat en zeer het voorkomen heeft van eene stad met straten. Hÿ hoopte zelfs de maanbewoners te zien als deze in digte drommen door deze straten mogten wandelen.

Deze en vele andere onduidelÿke voorwerpen die Herschel, Schröter en Gruithuisen waargenomen hebben, moeten zich door den kÿker te Dorpat zeer vergrooten of verduidelÿken; en thans zal men kunnen beslissen of dezelve geheel in waarheid bestaan of dat zÿ gedeeltelÿk door illusie of verbeelding werden voortgebragt.

Het is ons allen bekend dat het Nederlandsche gouvernement het welzyn der Roomsch Katolyke Nederlanders met gelyken yver behartigt als dat der Protestanten. Ten blyke hiervan strekt de oprigting van het Filosofische kollegie te Leuven, alwaar die jongelingen welke tot den Priester stand opgeleid worden, de wysbegeerte en de daaraan verknochte wetenschappen moeten leeren.

Volgens een artikel uit Leuven onlangs in de Arnhemsche Courant geplaatst, beliep het getal der studenten op het Filosofische kollegie meer dan zeven honderd.

Met genoegen zien wy thans, naar luid der berigten van Duitschland, uit het reglement voor de opvoeding der Roomsch Katolyke geestelykheid op de hooge school te Munchen, dat de Koning van Beyeren het Nederlandsche gouvernement heeft nagevolgd, om de jongelingen welke tot den geestelyken stand bestemd zyn, te verpligten het leeren der wysbegeerte en die wetenschappen welke daaraan verbonden zyn; als: de bovennatuurkunde, physica, astronomie, benevens de lagere meetkunde en algebra; zelfs is volgens gemeld reglement het examen, dat de studenten te Munchen, in opgemelde wetenschappen moeten afleggen, veel gestrenger dan het op het filosofische kollegie is.

De Nederlandsche en Beyersche regering achten het als eene hooge noodzakelykheid, dat die personen aan wie de belangen van zulk een groot getal hunner onderdanen zyn toebetrouwd, zelven niet meer (voor een groot gedeelte) in diepe onkunde en onwetenheid verkeeren; maar dat zy voor al in kunde en geleerdheid zullen uitmunten. Wat aangaat de leerstellingen der R. K. kerk, hierin treden gemelde gouvernementen niet; zy zorgen alleen voor de Burgerlyke opvoeding. Wanneer gemelde studenten hunne studien in de wysbegeerte volbragt hebben, dan wordt het den Bisschop overgelaten, hen in de leerstellingen der R. K. kerk te onderwyzen.

Uit de verhandelingen in de Vergadering der Staten Generaal hebben wy gezien dat de kundige en verlichte Belgen de stichting van het Filosofische Kollegie toegejuicht hebben, wyl de geleerdheid der geestelyken van de R. C. kerk deze kerk een meerderen luister moet byzetten. Men heeft ten dien einde dikwyls de handelwyze der Romeinschen keizer Juliaan de afvallige bygebragt. Deze keizer die zeer oordeelkundig schrander was, dacht het Christendom geene grootere schade aan te doen dan om de geestelyken de studien te verbieden en door hunne onkunde dacht hy het Christendom bespottelyk te maken. Ferdinand VII. en zyne ministers in hunne drieste onkunde treden in de voetstappen van Juliaan den afvallige: zy hebben de geestelyken alle wysgerige studien verboden als leidende regelregt tot het Protestantismus of Deismus. Zelfs heeft het Spaansche gouvernement eene afzonderlyke belasting opgelegd aan hen, die bekend stonden eenige wysgerige wetenschappen te verstaan, als de scheikunde, natuurlyke historie, wiskunde, enz.

Er bevinden zich echter, in Duitschland en Nederland vele menschen welke vreezen dat als gemelde jongelingen de wysbegeerte leeren, alvorens het leerstellige der R. K. Kerk, zy dan aan vele dier leerstellingen geen geloof meer zullen hechten, even als of deze leerstelsels het licht der wysbegeerte niet kunnen verdragen, maar dat men de menschen slechts in onkunde moet houden, op dat zy er aan kunnen gelooven.

De koning van Beyeren heeft de voetstappen van ons gouvernement nagetreden en welhaast zal het door meerdere gouvernementen nagevolgd worden.

BIOGRAPHICAL MEMOIR OF THE RIGHT HON. GEORGE CANNING.

Those who, like ourselves, have been obliged, by professional duty, to study the extent and depth of popular feeling, will, without hesitation, declare, that no death in Europe, within the last twenty years, has occasioned so general and intense a feeling as the decease of Mr. Canning. Except the deaths of Lord Chatham and Mr. Fox, we may extend the observation to the period of a century. It is not to Europe that the deep regret at the loss of this enlightened Statesman will be confined. America will long sympathize in the affliction, and the furthest part of the civilized globe will have practical motives for participating in the general grief.

The Right Honourable George Canning was descended paternally from a respectable family, the branches of which, at the time of his birth, were by no means affluent. When men rise to eminence, nothing is more common than the success of Heralds in tracing their descent to some collateral branch of a great family of antiquity. Such culpable efforts were made to impose upon Mr. Canning; but he scorned the venal frauds of the College, and had sense enough to rest his claims to distinction upon his own merits. Mr. Canning's progenitors, however, were not "hewers of wood, and fetchers of water." It was an ancestor of Mr. Canning that founded the church of St. Mary Ratcliffe, Bristol, and who was five times Mayor of that city; and another of his ancestors, Colonel George Canning, had the honour of being one of the Protestant gentry attainted by the Parliament of that bigotted Monarch, James II., which was held at Dublin after his abdication; an attainder which was reversed by William III.

His father was a member of the Garvagh family, in Londonderry, for the present head of which Mr. Canning recently obtained an Irish Peerage, and his Lordship is now a resident of Portman-square. Mr. George Canning, the father of our illustrious Statesman, was brought up to the bar; but though his talents were good, and his acquirements more than respectable, he obtained but little professional employment. His pecuniary means were not affluent, nor, in a worldly sense, was he possessed of much prudence; for, at an early age, he mar-

tied a lady whose personal attractions could not expiate what in the eyes of his father was an insuperable bar to the union—the crime of being destitute of fortune. This parent, like many others, resolved to aggravate an evil he could not remedy, and he discarded his son, upon an allowance of about 150*l.* per annum. Under these circumstances Mr. Canning left Ireland, and repaired to London—that great mart for talents, and republic of literature. In the metropolis he soon attracted the attention of men of wit, and was the associate of Whitehead, Keats, Cawthorn, Churchill, Lloyd, the elder Coleman, and at length distinguished himself as the zealous and able partizan of Wilkes, He had entered the Middle Temple; but his habits were rather calculated to reap intellectual enjoyment and the admiration of the ingenious, than to acquire business. In Ireland he had produced several tracts and poetical pieces of merit. The first was his celebrated poetical epistle, written by the patriot Lord William Russell, in his cell in Newgate, on the night before his martyrdom, July 20, 1683, and addressed to his friend, the spirited and admired Mr. Cavendish.

The parting address to Lady Rachel Russell is quite characteristic of that conjugal affection which is known to have been so dearly cherished by this ill-fated but highly accomplished pair.

There were several other poems, breathing great pathos, and a spirit above the lucre of the world. One of these attracted much attention. It was a Birth Day Ode addressed to his future wife, on her attaining the age of twenty-one.

Finding his profession at the Bar flat and unprofitable, Mr. Canning set up the business of a wine merchant, in which he was far from successful; and he afterwards made several other attempts to support himself, but they were all equally abortive. Having struggled against accumulated misfortune, he at length died of a broken heart on the 11th of April, 1771, shortly after the birth of his illustrious son. His remains were interred in Mary-la-Bonne new burying ground (Paddington street). The penury in which he lived, though arising from his marriage, had never lessened his affections for his wife, nor occasioned a regret at his union. Their love was reciprocal, and its sincerity and permanency on the part of the wife, as well as their mutual concord, are pathetically expressed in the following epitaph, which she wrote and placed upon his tomb:—

"Thy virtue and my woe no words can tell!
Therefore a little while, my George, farewell!
For faith and love like ours Heaven has in store
Its last, best gift—to meet and part no more."

So utterly destitute was this unhappy lady left by the death of her husband, that she was obliged for her maintenance to attempt the stage, and she appeared as Jane Shore to Garrick's Lord Hastings. Her broken spirits, and repugnance to her new mode of life, destroyed the vivacity and ease which are indispensably requisite to excite the admiration and secure the applause of a London audience. She, however, was compelled to accept of provincial engagements, and at length married a person of the same profession, of the name of Hunn. Her son is now a Post Captain in the Navy.

Mr. Canning, who was only a few months old at his father's death, was left to the bounty of an uncle, a merchant, who, from affection, and partly from distinguishing his precocity of talents, contrived at length to send him, with all fair advantages, to Eton. Here his progress was so rapid as to obtain him a distinguished rank among his contemporaries; and at the age of fifteen we find him one of the senior scholars. These youthful indications of talent were the elements of his fortune—the materials of that fabric of power and fame, of which circumstances may have been the architect, but of which he was himself the sole builder. On this point he may with truth say—*hæc sub numine nos nobis fecimus, sapientia duce, fortuna permittente.* No doubt his education in early, as well as more advanced youth, was most favourable to the development of his peculiar faculties. From his parents he inherited a taste for literature. His father, as we have already observed, being the associate of the *literati* of his day, and the author of several verses then much admired; and his mother is still attractive for her various and elegant accomplishments. At Eton, where he was "Captain," a strong rivalry existed against the Harrow boys—a rivalry that induced young Canning, then in his fifteenth year (in 1786), & other clever Etonians, to set up a periodical work, as well to assert a literary preeminence as to give vent to their antagonist feelings. The work was appropriately called *The Microcosm*, and it afterwards appeared that Mr. Canning was the Editor, under the name of Gregory Griffin. His associate contributors were Mr. John Smith, who assumed the letter A., Mr. Canning taking B.; Mr. Robert Smith, who wrote under the letter C.; Mr. John Freere, who used the letter D.; and Messrs. Mellish, Way, and Littlehales, and Lord H. Spencer. The Papers were published every week; the first appearing on Monday, 6th November, 1786; and the last on Monday, July 30, 1787. Mr. Canning wrote ten or twelve Papers, viz.—Nos. 2, 5, 7, 11, 12, 22, 26, 30, 31, 39. His contributions, considering that he was then inly his sixteenth year, are remarkably happy. They display much wit, and a vein of light, satirical humour. But, in some of his Papers, he is successful in his efforts at more powerful composition. The Republics of Greece and Rome never fail to kindle the genius and excite the ardent aspirations after liberty, in minds classically educated and of any natural powers. Mr. Canning apostrophised Greece in a poem, in the English heroic manner; the theme has formed a subject for many juvenile and adult geniuses, and we know not one of the former by whom Mr. Canning is excelled. Lord Byron's simile of Greece surpasses all things, but it is of another class, and was written at a later age.

The second number of "The Microcosm" was written when Mr. Canning was only sixteen. It is a fair specimen of the precocity of his talents, and bears many marks of his style in after life. The Paper is in itself good, and of the style of the Essays in the "Spectator."

It is obvious that these essays are from one who had read *The Spectator*, and the old style of English essays. They are very Addisonian in their school, but are qualified by Mr. Canning's somewhat elaborate style of dilatation. *The Microcosm* was inscribed to the Rev. Dr. Davies, the head master of the School.

For several years a Society had periodically met in a Hall at Eton, for the purpose of discussion. The masters properly encouraged the practice for its obvious utility. It was a little House of Commons. Mr. Speaker took the Chair: a Minister sat on a Treasury Bench, and faced as bold an Opposition as Eton could produce. "The Noble Lord," "the Right Hon. Gentleman," "my Honourable Friend," were bandied from side to side.—The order, the gravity, the importance of the original assembly, were mimicked with the greatest success.—In the miniature Senate the Crown and the People had their respective champions. The advocates were as solemn, as eager for victory, and as active in obtaining it, as the more mature debaters of the Parliament itself.—Mr. Wellesley (now Marquess Wellesley), Mr. Grey (now Earl Grey), and at a subsequent period Mr. Canning, distinguished themselves in the intellectual warfare of this juvenile House of Commons.

Mr. Canning afterwards entered at Christ Church, Oxford, where he chiefly distinguished himself as a Latin scholar, and gained several prizes; but he likewise attracted notice by his orations, which bore that character of high ornament and poetical figures and imagery which were so observable in his subsequent productions. At Christ Church, he was the fellow Collegian of Mr. Jenkinson, now Lord Liverpool; but though a friendship was formed between them, no dispositions could be more at variance. Mr. Canning's heart was warm, his temper frank, and his disposition ingenous; his mind was lively, and his studies elegant as well as solid. Mr. Jenkinson was cold and reserved of manner; and his study, laborious and dull, was servively followed at the dictation of his father. Yet these opposite characters rose to equal honours in the State; the former by talents alone, the latter by birth and facility of adapting himself to men and circumstances. Leaving Oxford, Mr. Canning entered for the Bar, at Lincoln's Inn, intending to make the law his profession and the source of his support, for he was almost destitute. But his talents had attracted the attention of the first Lord Lansdown, who had predicted to Mr. Bentham, that he would one day be Prime Minister of England. At that period it is known, that the party leaders in the House of Commons used attentively to watch the Colleges and public schools for young men who displayed the marks of decided genius, in order to enlist them under their banners. But Mr. Canning well knew that his father was of the most liberal public principles, and he had been bred by his uncle in all the free doctrines of the Old Whig school.—Men of any talents and goodness of heart, are always in their youth inclined to the most liberal side, being inspired with the love of freedom by the classic authors of Greece and Rome. Mr. Canning, by his mothers side, was also related to Mr. Sheridan, who, then in his zenith, introduced him to Mr. Fox, Mr. Burke, Mr. Grey, and the other great Whig Leaders. With such opportunities, Mr. Canning was likely to have higher aspirations than the bar. At this period he was a constant frequenter of a debating society held at Old Bond-street, which was said to consist of all speakers and no hearers. Mr. Sheridan, however, was an attentive listener to the speeches of his young relative, and he was so confirmed in his judgment of his powers, that he reported to Mr. Fox the certainty of his future eminence, could he be brought in the House of Commons. But similar reports had been made to Mr. Pitt, and to either side Mr. Canning would have been an acquisition. Mr. Burke had most shrewdly pointed out to the young aspirant, that his style of oratory and class of intellect were less adapted to the Bar than to public business and the Senate.—Mr. Canning's reminiscences, his education, and his fine understanding, had disposed him to a love of freedom, and had given him a strong inclination to that side which took the most liberal view of public measures; but Mr. Sheridan, with more private sincerity and disinterested attachment than public honesty, had convinced him that liberal notions and exalted principles of freedom are productive of nothing but empty fame, and the admiration of the vulgar, whilst it was certain and irretrievable ruin for a poor man to enter the House of Commons with a view to public business, unless he was predetermined to devote his talents to the support of the Minister—for talents, united with a flexible disposition and "a learned spirit of human dealings," the House of Commons is the richest market in the world. In 1793, Sir Richard Worsley was induced to vacate his seat for Newport, in the Isle of Wight, and Mr. Canning was returned for the borough, being then in the twenty-third year of his age. He remained in the House a year without taking any part in debate, the world being in suspense as to which side of the House he would give support. But Mr. Sheridan, in complimenting Mr. Jenkinson (now Lord Liverpool), had anticipated the accession which the Whig party was to gain by the talents of another gentleman, the friend and companion of the young orator who had just sat down. This was an allusion to Mr. Canning, and the public expectations were now both fixed and excited. On 31st January, 1794, Mr. Fox assailed the treaty by which Mr. Pitt had granted a very large subsidy to the King of Sardinia, for promises to fight his own battles, and to support a number of troops, contemptible in quality, and numerically disproportioned to the magnitude of the subsidy. Mr. Grey and Mr. Sheridan had spoken, when Mr. Canning rose and delivered his maiden speech to a most attentive auditory. The young orator obtained great applause, but we cannot in candour say that the speech was calculated to gain the approbation of reflective persons; it was adapted exclusively to the sphere of the House, and showed an extraordinary aptitude in taking up either side of a question. It evinced a facility of defending what was expedient, in opposition to what was right; and, for so young a man, it afforded proofs of a most extraordinary tact at giving a gloss of decency and plausibility to what was essentially bad, and at using the style of arguments adapted to please and satisfy an audience previously determined by other motives to be convinced on the speaker's side. Mr. Canning's chief arguments were precedents, and particularly the precedent of our large subsidy to Frederick the Great; as if there could be any parity between a hero with his iron-hearted veterans, and a degenerate, pusillanimous King, with an army of dastardly bigots. But Mr. Canning was now received with open arms by Mr. Pitt. He had evinced what in the House of Commons is by far more valuable than genius—the only quality of any use in that Assembly—the power to afford men a plausible reason for doing what they are determined to do, on grounds totally distinct from intellectual or moral conviction. Mr. Burke sat in the House for two years after his speech, and it is asserted that Mr. Canning was an enthusiastic admirer of his oratory and principles. No later than last Session he declared, that every new step Ministers are now taking in the career of national improvement emanated from that mighty genius, and would serve to confirm the sagacity of his judgment, revive the sense of his merits, and add new lustre to his reputation. In one of his largest pieces in *The Antijacobin*, 'New Morality,' which is moreover but a paraphrase of Burke's 'Reflections on the French Revolution,' he apostrophises Burke at great length.

In 1796, Mr. Pitt appointed Mr Canning one of the Under Secretaries of State, under Lord Grenville, in the Foreign Office. He now became a frequent speaker in the House, and distinguished himself by his Ultra Toryism, & by his more liberal vehemence in support of Mr. Wilberforce's truly excellent efforts to modify, if not to suppress, the Slave Trade. Mr. Canning, however, was still without any income, save his official salary and perquisites, and it was contrived to provide for him and another juvenile supporter of Mr. Pitt's by a matrimonial scheme. A General Scott had been the most successful gamester in Europe. He had left an immense property and three daughters. Two of these were procured for Mr. Canning and the Marquess of Titchfield. But with the latter, a difficulty presented itself which the Law Courts or Equity Courts could not overcome. General Scott had disinherited his daughters, should they marry Peers. A Minister, however, is omnipotent in Parliament, and a Bill was brought in to enable the Marquess to marry Miss Scott, on his assuming the agnomen of Scott; and thus, by an *ex post facto* law, the marriage was effected in violation of the will of the father. Mr. Canning, in 1799, married one of the sisters; the third was the Countess of Down. Mr. Canning had assumed almost a Tory mania; and in 1798, in conjunction with Mr. Frere and Mr. Ellis, he became the conductor of *The Anti-Jacobin; or, Weekly Examiner*—a work which administered to the virulence of party, and to which nothing but the wit and elegance of Mr. Canning, and the ardent spirit of the times could have given currency or a temporary fame. In this celebrated vehicle of party animosity, wit, sarcasm, irony, vituperation, and every possible weapon, were used to degrade and misrepresent the French leaders, and to render the liberal party in England ridiculous, if not odious, in the eyes of the country.

In this also he published his "New Morality," a severe satire on the reigning follies and view, in the style of the Imitations of Horace, or rather of Juvenal, which had so well succeeded with Giffard and others.

In 1810, the country had been brought by Mr. Pitt to the brink of such a fearful precipice, that scarcely a man not actually connected with the Treasury Benches could tolerate the idea of persevering in the same course. Mr. Pitt was obliged, under the pretence of the Catholic Question, to shelter himself from the storm; and Mr. Canning had so offended all his first associates by his excessive Ultraism, that he was compelled to retire from office with his patron. He resigned his place in 1801. The Administration of Mr. Addington (now Lord Sidmouth) was formed, and Mr. Canning did not oppose the Address to the Throne voted on the occasion, but he soon evinced the most determined animosity to Government. Whilst he was assailing Ministers within the walls of Parliament with all the vehemence of his oratory, he was playing the part of a Pasquin in the Press, by lampooning the Members of the Cabinet, and by exhausting his talents for ridicule upon the person of Mr. Addington and his family connections. He amused himself with the composition of many political squibs, directed chiefly against Mr. Addington, who was styled 'the Doctor,' from his father having been the keeper of a Lunatic Asylum in Berkshire.

(To be continued.)